

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

at sige. Det er naturligt, at et saadant Lovforslag henvises til Udvalgsbehandling.

Jeg skal prøve paa at sige nogle Ord om en Del af de Ting, der er sagt til mig. Allererst vil jeg oplyse — det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram nævnte det for øvrigt ogsaa —, at i dette Øjeblik har saa mange af de Lande, som var repræsenteret paa Paris-Konferencen, efter hvad Udenrigsministeriet oplyser, underskrevet Protokollen, at de repræsenterer 83 pCt. af den samlede Erstatningssum — de store Lande skulde have de største Erstatninger, de mindre lidt mindre efter deres Størrelse og efter deres Lidelser og Indsats under Krigen. Herefter maa Paris-Aftalen siges at være traadt i Kraft allerede forud for den danske Rigsdags Behandling af Spørgsmaalet.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup spurgte, hvorledes det vilde gaa, hvis Lovens Provenu overstiger vor Del af Erstatningen. Jeg betragter det som ganske givet, at vi faar hele Provenuet.

Der er talt om, at man skulde sætte Udtrykket „tysk, fjendtlig Ejendom“ som Kriterium. Det er vanskeligt at give en Definition i Lovforslaget, og derfor har man indført det Nævn, der skal nedsættes i Henhold til § 5. At lade Lovens Anvendelse bero paa Karakteristikken „fjendtlig“, maatte for det første betyde, at Loven skulde give en Definition af Ordet „fjendtlig“ og for det andet, at Loven herefter ikke blev retsstiftende Kendsgerning, hvorfor Konfiskationskendelse i hvert enkelt Tilfælde vilde blive nødvendig. Bestemmelsen, som den lyder, betyder en meget væsentlig Forenkling ved Lovens Gennemførelse, og jeg maa bestemt fraraade, at man retter Lovforslagets Ordlyd paa dette Punkt.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup spurgte, om Værdien af den af Lovforslaget omfattede tyske Ejendom kom op paa de 114 Mill. Kr., idet jeg i min Forelæggelsestale havde nævnt, at der kunde tænkes at gaa nogle Beløb fra. Det er selvfølgelig, at der vil gaa nogle Beløb fra, men man kan lige saa godt sige, at der vil komme nogle Beløb til; i hvert Fald har vi ikke medtaget Patenter, Varemærker og sligt, og i en Tid som denne kan der være Værdier ved deres Realisation, som kan overstige det Tal, vi ved Kalkulationen har faaet frem. Om dette som om alle de øvrige Spørgsmaal, der er rettet til mig, gælder det, at jeg vil gøre mit yderste for at besvare dem i Enkeltheder, naar vi kommer til Forhandlingerne i det bebudede Udvalg.

Jeg er i øvrigt ikke uenig med det

ærede Medlem Hr. Hækkerup og andre ærede Ordførere i, at de Afgørelser, som det omtalte Nævn skal træffe, er af meget stor Vigtighed. I Bemærkningerne til Lovforslaget er der nævnt tre Kategorier, for hvilke der kan gives Dispensation, og dette og meget andet synes jeg er temmelig udpenslet. Jeg er blevet spurgt om, hvordan det skal gaa en dansk Kvinde, der er gift med en Tysker. Herom sagde jeg udtrykkelig, at det selvfølgelig var Tanken, at man vilde tage skyldigt Hensyn til en saadan Kvinde. Kun de med Tyskere gifte Kvinder, der har været uden for Landets Grænser, bliver ganske automatisk, eo ipso, tyske Statsborgere, men da man ikke forlods kan have Tiltro til hvem som helst, er det nødvendigt, at hvert enkelt Tilfælde bliver undersøgt — aldeles nødvendigt! Men det er klart, at de paagældendes Opførsel i den forløbne Tid under Krigen vil spille en stor Rolle. En saadan Kvinde kan være en lige saa god dansk Kvinde som andre danske Kvinder, og det er selvfølgelig givet, at hendes Forhold skal undersøges saa nøje, som det paa nogen Maade er muligt.

Med Henblik paa § 5, 2det Stykke, blev jeg spurgt om, hvordan man skulde forholde sig, for saa vidt en Person havde indgivet Ansøgning om dansk Indfødsret. Hertil skal jeg svare rent ud, at det er selvfølgelig Meningen, at der, hvis en saadan Ansøgning er indgivet, ikke vil blive Tale om at realisere Ejendom, inden Sagen er undersøgt til Bunds, thi alle er jo vidende om, at under det tyske Tryk kunde ingen, der havde tysk Statsborgerret, vove at søge dansk Indfødsret. Derfor blev alle den Slags Sager lagt hen i lange Tider, og naturligvis vil dette blive taget med i Betragtning, for at der ej heller paa dette Punkt skal blive truffet overilede Beslutninger. Med dette Svar til det ærede Medlem Hr. Hækkerup har jeg samtidig besvaret andre Forespørgsler i samme Retning.

Det ærede Medlem Hr. Hækkerup omtalte i Forbindelse med § 7 den Realisation, der skulde finde Sted, og den Magt og Myndighed, som den Person, der faar den nye Stilling som Kommissarius, vil faa. Det er jo et midlertidigt Arbejde, som vil blive stort, men som forhaabentlig hurtigt vil kunne kulminere. Det er klart, at det er en stor Myndighed, man giver denne Kommissarius; jeg tror, det er en Nødvendighed, at han faar stor Myndighed, men selvfølgelig — og det er det egentlig unødvendigt at sige — under Hensyntagen til den Lov, som Rigsdagen maatte vedtage.